

ΕΪΠΕ
ΓΕΡΩΝ...

Παλαιές και Σύγχρονες
Οικοδομητικές Διηγήσεις
και Διασκαλιές

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου,
Πάπα Ρώμης (†12.3.604)

Ἡ ἀκράτεια τῆς σαρκὸς μᾶς στερεῖ τὰ θεῖα χάρισμα*

ΣΤΟΥΣ χρόνους τοῦ αὐγούστου Ἰουστινιανοῦ (527-565), ὅταν σπκώθηκε ἀρειανικὸς διωγμὸς κατὰ τῆς ζωῆς τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τοὺς Βανδάλους στὴν Ἀφρικὴ (527-530) καὶ λυσομανοῦσε μὲ σφοδρότητα, μερικοὶ Ἐπίσκοποι, ἐμμένοντας μὲ γενναιοῦτητα στὴν υπεράσπιση τῆς ἀλήθειας, ὀδηγήθηκαν στὸ μέσο.

Ὁ βασιλιὰς τῶν Βανδάλων μὴ ἔχοντας τὴ δύναμιν νὰ τοὺς κάμψει πρὸς τὴν ἀσέβεια μὲ λόγους καὶ δῶρα, πίστεψε πὼς θὰ μπορούσε νὰ τοὺς τσακίσει μὲ βασανιστήρια.

Πρῶτα δηλαδὴ τοὺς ἔκανε ὑπόδειξιν νὰ κρατοῦν σιωπὴ ὅσον ἀφορᾷ τὴν υπεράσπιση τῆς ἀλήθειας. Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἐννοοῦσαν νὰ σιγήσουν κατὰ τῆς κακοδοξίας, μήπως τυχὸν μὲ τὴ σιωπὴ τους δοθεῖ ἡ ἐντύπωση ὅτι συναίνεσαν.

Τότε κυριευμένος ἀπὸ μανία ἔβαλε νὰ τοὺς κόψουν τὴ γλῶσσα ἀπὸ τὴ ρίζα. Ἀλλά, πράγμα θαυμαστὸ καὶ γνωστὸ σὲ πολλοὺς γεροντότερους: Καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτό, ἄν καὶ δίχως γλῶσσα, ὀμιλοῦσαν γιὰ τὴν υπεράσπιση τῆς ἀλήθειας ἔτσι, ὅπως συνήθιζαν νὰ μιᾶνε καὶ προηγουμένως, ὅταν εἶχαν τὴ γλῶσσα τους.

Αὐτοὶ τελικὰ τὰ χρόνια ἐκεῖνα ἤρθαν ὡς πρόσφυγες στὴν Κωνσταντινούπολη.

Τὸν καιρὸ λοιπὸν ποὺ στάλθηκαν ἐγὼ στὸν αὐτοκράτορα γιὰ νὰ φέρω σὲ πέρας ὑποθέσεις τῆς Ἐκκλησίας (580-586), βρῆκα κάποιον ἠλικιωμένο Ἐπίσκοπο, ὁ ὁποῖος μαρτυροῦσε πὼς εἶχε δεῖ ὁ ἴδιος τὰ στόματά τους νὰ μιᾶνε χωρὶς γλῶσσα, ἔτσι ὥστε μὲ ἀνοιχτὰ τὰ στόματα νὰ κραυγάζουν: «*Νά, δέστε, γλῶσσες δὲν ἔχουμε καὶ μιᾶμε*».

Καὶ μποροῦσε νὰ προσέξει κανεὶς καὶ νὰ δεῖ, ὅπως ἔλεγε, πῶς, καθὼς ἦταν κομμένες σύρριζα οἱ γλῶσσες, ἀνοιγόταν κάτι σὰν βάραθρο στὸν λάρυγγά τους, κι ὥστόσο μὲ αὐτὸ τὸ κούφιο στόμα σχηματίζονταν ὀλοκληρωμένα στὴν ἐντέλεια λόγια.

Ἀπὸ αὐτοὺς ἓνας ἐκεῖ γλίστρησε σὲ ἀσέλγεια κι ἀμέσως στερήθηκε τὸ χάρισμα αὐτοῦ τοῦ θαύματος, κατὰ δίκαιη κρίση τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ: Ἐφόσον ἀμέλησε νὰ φυλάξει τὴν ἐγκράτεια τῆς σαρκός, δίχως σάρκινη γλῶσσα δὲν πρόφερε πιά λόγους δυνάμεως.

(*) Βλ. **Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου**, Διάλογοι, σελ. 251-253, ἔκδοσις Συνοδείας Ἱερομ. Ἰωάννου, Κελλίον «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου», Ἁγία Ἄννα, Ἅγιον Ὅρος 1988.